

Glasiło OŠ Ljubno ob Savinji

Flosko

šolsko leto 2015/2016

GlasilO OŠ Ljubno ob Savinji

Mentorica in glavna urednica: Alenka Meža

Oblikovanje in urejanje: Ksenija Poličnik

Ilustracija na naslovnici: Pika Kolenc, 1. b

maj, 2016

Kazalo

KOTIČEK ZA PESNIKE.....	5
Marija Terezija.....	5
Urška.....	6
Ljubljana – Ribji trg.....	7
To sem jaz.....	8
Prvi poljub.....	9
Glasba.....	11
Neskončnost.....	11
Gazela.....	12
PO POTEH NAŠE DEDIŠČINE	13
Lepa nedelja	13
PROJEKT – VODNE ŽAGE.....	14
Venecijanke – vodne žage	14
INTERVJU	15
Martin Juvan – Čuks	15
POPOTOVANJE PO DOMIŠLIJSKEM SVETU.....	19
Čarobne cvetlice	19
Pravljica o resnem človeku	20
Popravljalnica igrač na Forštu	20
Zmešana kokoška	21
Trol in škrat najboljša prijatelja	21
Zlat ribiški ulov.....	22
Sem vitez Janez.....	23
Moje kolišče.....	24
Kako je nastala sreča	25
Kako je nastalo srce.....	27
Kraljeve miške.....	28

Z DOMIŠLIJIO DO SMEHA.....	30
Rdeča kapica na morju	30
Humoreska	31
Ura, ki zamuja.....	31
Nagajive barvice	32
Pika obišče OŠ Ljubno ob Savinji	33
KONS.....	35
UTRINKI.....	36

KOTIČEK ZA PESNIKE

Marija Terezija

Ali se je morala roditi ta postava,
zaradi katere nas danes otroke boli glava?

Čeprav je mlajšim šola kar všeč,
starejši mečejo zvezke kar v peč.

To Marija Terezija je,
gospa, ki vam je spodbudila vse možganske celice.

Zablestela je, ko je vladati začela
in kar 16 otrok imela.
Namesto da vrtec bi odprla,
šolo je izumila in veselje potrla.

Če pa pogledamo s pozitivne plati,
vsaj večina nas zna pisati.
Čeprav nas takrat še ni bilo,
nas je vse skupaj močno ganilo.

Cesarica, ki ni poznala noben'ga vica,
je dolgo nazaj umrla,
a nam vrata v šolo je odprla.

Včasih je zelo ugledna bila,
danes pa med otroki čisto osovražena.

Na koncu pa, dragi moji, vam povem,
da Marije Terezije kritizirati ne smem.
Če nam šole ne bi naredila,
bi cel svet še večja neumnost nosila.

Žan Luc Krajnc, 6. a

Enej Vrečer, 1. a

Štefan Tostovršnik, 4. b

Tanja Podkrižnik, 9. b

Urška

Urška sedaj je lep deklíč,
a pametna ni prav nič.
Vrti se okrog fanta vsakega,
a ona misli, da njej ni para enakega.

Urška hodi že skoraj gola naokrog,
hoče fanta pravega najti,
ki jo bo nosil namesto njenih nog,
a da jo bo kdo hotel, se bo morala znajti.

Prevzetna je Urška naša,
pri zastonj pijači nič ne odlaša.
Ja, popolna je od glave do nog,
a v srcu prazen nič je globok.

Zmeraj žvečilni gumi prežvekuje,
cel dan bulji v telefon,
se iz fantov norčuje,
topota z visokimi petami kot kakšen slon.

Nikoli ne bo našla fanta pravega,
po njenih merah neskončno zalega.
Na koncu ostala bo sama,
povem ti, zgloda kot kislá salama.

Od Urške ne pričakuj preveč,
raje pojdi svojo pot,
saj pri njej besede so odveč,
izvedel pa boš, da je kot votel hlod.

Zdaj pa ni nič vesela,
saj kot natararica v gostilni dela.
Pri njej nobeden ne bo sreče našel,
v slepi ulici, v kačjem brlogu se bo znašel.

Nejc Kladnik, 8. a

Adam Jakop, 3. a

Ljubljana – Ribji trg

Na sliki so hiše visoke
in poti Ljubljanice široke.

Na Ribjem trgu v preteklosti stolp je stal,
leto kasneje pa v kosih je glasno jokal.
Življenje njegovo se je končalo,
zdaj v njegovem srcu se bo maščevanje
kovalo.

Grad na vzpetini še vedno stoji,
meni in tebi pa pamet soli.
Na gradu zdaj obiskovalcev mrgoli,
vodiče pa le njihov denar skrbi.
Tam gori skoraj ni več življenja
pa tudi Ljubljana ni polna trpljenja.

Na pomolu zdaj ribič stoji,
ves besen tam ribe lovi.
Naenkrat pa nekaj povleče,
ribič na plano zlato ribo privleče.
Ves začuden debelo jo gleda,
ona pa misli, da rabi ortopeda.

Pesem pa zdaj je končno končana,
kmalu se vidiva, prelepa Ljubljana.

Neja Sem, 7. a

Jaka Govek, 1. a

Vid Zagožen, 3. a

Manca Novak, 1. a

To sem jaz

Poglej moje dolge noge, ki so kosmate kot jeti,
moje roke so kratke kot kakšni cigareti.

Moji lasje so takšni, kot da v barvo padli bi,
zato tu in tam tudi kakšna slaba ocena se ulovi.

Moja usta so majhna kot iglice smreke,
fant me še pogleda ne zaradi te prepreke.

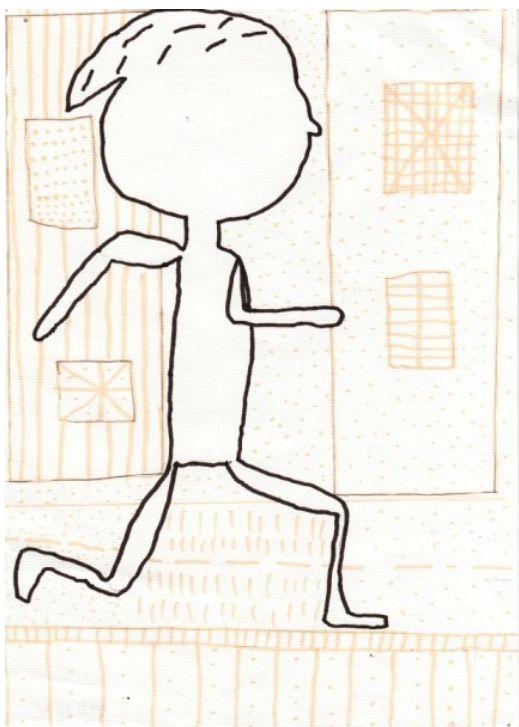
Moje oči so velike kot daljnogled,
zato z njimi ukradem kašen pogled.

Ampak mani prav vseeno je, saj to sem jaz in ne ti,
čeprav nisem popolna in brez skrbi.

Ema Baloh, LK, 4. a

Ema Valte, 8. a

Mark Volovšek Murko, 4. b

Neža Debelak, 5. a

Loti Černivšek, 1. b

Luka Pek, 3. a

Jan Podlesnik, 3. a

Prvi poljub

Ko ga vidim, kar zažarim.
 Cel dan me spremlja isti občutek;
 tudi ko zaspim.
 Zdaj vem ... On je pravi zame.
 Čakaj malo ... Kdo se dotika moje rame?
 Že se hočem razburiti, obrnem se ...
 Joj! To je on!

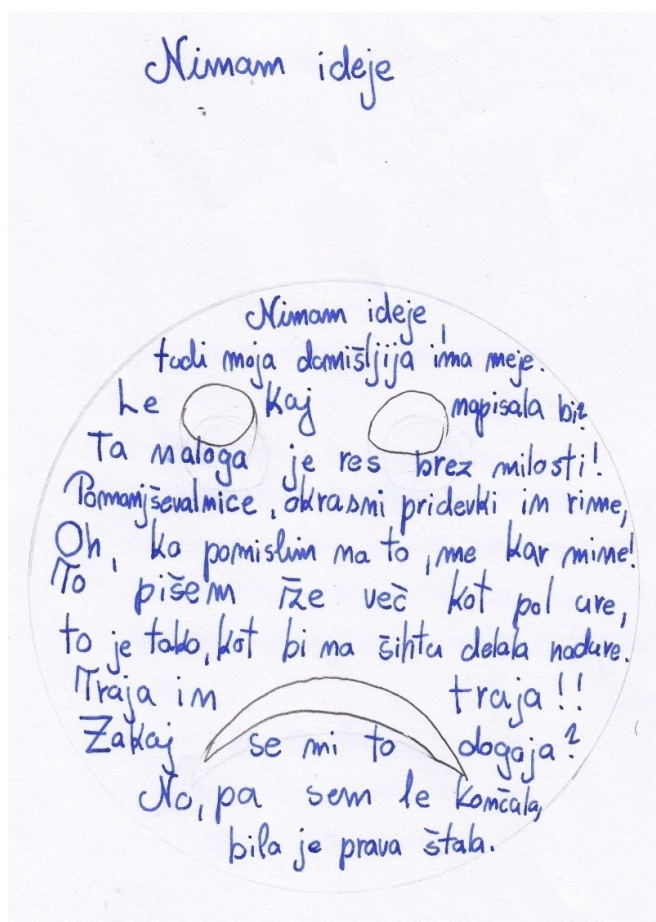
Zaslišala sem cerkveni zvon. Komaj sem izdavila:
 »Moram iti. Pouk se mi je začel.«
 Ko sem prišla v razred rdeča kot paradižnik, je
 učitelj znorel.
 Slišala sem samo še dve besedi: »Neopravičena
 ura.«
 Med poukom sem se vedla kot zmešana kura.

Gledala sem skozi okno, se smehljala
 in štela ptičke, ki so bile kot majhni srčki na nebu.
 Učitelj mi je dal še zadnje opozorilo.
 V sebi sem se začela peniti kot milo.
 Cin cin cin, končno je zvonilo.

Zdaj sem na poti k učilnici angleščine.
 Moj pogled se je ustavil na njem.
 Prihajal je proti meni, okamnena sem.
 Vzhičena vanj zrem. Gledala sva se iz oči v oči.
 Tukaj, zdaj. Začel se je nagibati proti meni.

Zazvonil je šolski zvonec. Nisva se zmenila zanj.
 Njegove ustnice so se približale mojim.
 Nato pa se je zgodilo,
 s tem je vso živčnost popilo.
 Počutila sem se kot v pravljici.
 Rekla sem si: »To je to.«
 In se sprostita v čarobnem prvem poljubu.

Laura Šušterič, 7. a

Julija Vozelj, 9. b

Emma Podlesnik, 5. a

Nik Napotnik, 2. b

Rok Jurjevec, 1. b

Glasba

Glasna ali tiha, ni važen zvok,
 Lahko je nežna ali nori rock,
 A to je tudi pesem, ki v glavi se vrti,
 Spomin na njo se nikdar ne izgubi.
 Brez premora bi si lahko peli,
 Ali pa kar sami nove pesmi posneli.

Karin Danijel, 9. b

Neskončnosti

Nikoli ne veš, kje se konča.
 Eno in edino nam je podarjeno.
 Svet samo sem in tja divja,
 Kmalu vse bo storjeno.
 Ogromno veselje vsega
 Nas požrlo bo v svoje telo.
 Četudi potem bomo sami,
 Nam drug ob drugem bilo bi toplo.
 Omamne so naše priložnosti,
 Sreča na ovinku čaka nas,
 Torej, vzemimo si nekaj možnosti
 In sreča prišla bo, ko bo čas.

Martina Lenko, 9. b

Nik Mlinar Kopriva, 3. a

Mojca Atelšek, 9. b

Gazela

Zaljubljena sem v fanta *temnega*, on ne ve,
vse se zdi nekaj *nadzemnega*, vsaj zame.

Ljubezen mi razgrela je *srce*, a on ne ve,
vedela sem, da on ni *zame*, kdo ve?

Zaljubila sem se prazne glave, kdo ve?

Ta ljubezen mi je dala *krila*,

a ta so se *zlomila*.

Urška Nerat, 9.a

Nik Novak, 1. b

Pia Pavlovič, 9. b

Nika Kopusar, 1. a

PO POTEH NAŠE DEDIŠČINE

Lepa nedelja

Lepa nedelja je eden od ljudskih običajev, ki se še vedno izvaja v naših krajih. Pri nas na Ljubnem je to četrto nedeljo v avgustu. Za lepo nedeljo se skupaj zberejo mladi s tistega vrha, ki je tisto leto na vrsti. Ljubno je za ta namen razdeljeno na dva vrha. Da se lahko vse pripravi, se je treba priprav lotiti že veliko prej. Cerkev mora biti lepo pripravljena in okrašena. Navada je, da se okraši s t. i. kitami. Kite se spletejo iz pušpana in zimzelena. Na Ljubnem lepa nedelja poteka na Rosuljah.

Ljudsko izročilo pravi, da žito v naših krajih ni nikoli zorelo. Ko pa so dobili kosti sv. Konštancija, je začelo zoreti tudi pri nas. V spomin na to naj bi se pripravljala lepa nedelja. Ko se cerkev okraši, je treba pripraviti še križe in bandere za procesijo. Križi in bandere so neke vrste velike zastave, ki imajo sliko enega svetnika. Bandere so manjše in jih lahko nosi kar eden sam, križi pa so večji in jih nosijo trije.

Poleg križev in bander se v procesiji nese še nebo nad župnikom, ki nosi monštranco, in še kip sv. Jožeta, ki ga nosijo Jožeti.

Treba je pripraviti še pot za procesijo. V procesiji so štiri postaje. Pri vsaki postaji župnik izvede obred, ki je za tisto postajo pomemben. Postaje so okrašene z brezami ali pa s smrekicami.

Na lepo nedeljo se vsi udeleženci lepše oblečejo in nosijo naprsne šopke, ki jih dobijo tudi otroci s tistega vrha. Procesija se izvede malo pred koncem maše, v procesiji pa so prisotni vsi, ki so pri maši. Mladi nosijo križe, bandere in nebo, Jožeti kip sv. Jožeta, otroci trosijo rože, pevci pojejo in tako je cela procesija še bolj slovesna.

Klara Golob, 5. a

Po končani maši se mladi, ki so vse pripravili, zberejo in se še poveselejo.

Rok Zamernik, 5. a

PROJEKT – VODNE ŽAGE

Venecijanke – vodne žage

Prve žage so bile vodne žage, kasneje so se predelale v elektro pogon. Veliko pa se jih je že podrlo. Struga se regulira z zapornicami, ki se nahajajo na začetku struge pri jezu. Večina žag je bila zgrajenih v osemnajstem stoletju. Delovale so na kolo. Vodna sila pride na lopatico, ki poganja žago. Pri tem ne potrebuje močnega toka. Zato se en hlod reže deset minut. Med tem časom so delavci pogosto igrali karte in lovili ribe.

Na območju Občine Ljubno je bilo leta 1428 9 žag. Po letu 1700 pa 48 venecijank in 2 »gatr« žagi.

Na eni žagi je delalo šest ljudi v dveh izmenah po 12 ur. V treh dneh so morali razžagati 12 kubikov lesa. Njihov delovnik se je začel v ponedeljek ob 12. uri in končal v soboto ob isti uri. Poleti (junija, julija in avgusta) niso delali zaradi pomanjkanja vode. Dela so se priučili brez šol. Delo je bilo težko, ampak so bili za svoje delo bogato plačani. Skoraj vsak kmet je imel svojo žago. Rezali so smreko, javor, jelko, bor. Imeli so posebna poimenovanja za različne debeline lesa (podnca – 5 cm, štuk – 10 cm, colerca – 3 cm, lata – 1 cm). Jedli so, kar so prinesli s seboj. Oblečeni so bili v ojačane čevlje z zaščito, poleti pa v klobuke, srajco iz lanu in predpasnik iz usnja.

EMA FUŽIR IN ZALA KREBS, 4. A

Mojca Grudnik, 4. a

PESEM: O VODI

Mojca Grudnik, 4. a

INTERVJU

Martin Juvan - Čuks

Pozdravljen, gospod Juvan.

Na Ljubnem je tradicija flosarstva zelo stara. Kdaj pa ste se vi prvič srečali s flosarstvom? Ali je bil kdo od vaših prednikov flosar?

Flosar sem postal, ko sem bil star štiri leta, in sicer leta 1954, uvedel me je oče. Na Ljubnem je bilo veliko flosarjev. To ni bila redna služba. Flosarji so šli na delo spomladi. Moji predniki so bili vsi flosarji in lesni trgovci. Okrog 60. leta je bila na mestu, kjer je danes samopostrežna, včasih graščina (pri Janezu se je reklo). Ti ljudje so se ukvarjali z lesom. Naša družina je bila med prvimi, ki se je ukvarjala s prodajo lesa. V prvih zapiskih iz leta 1428 je imelo Ljubno 9 žag.

Kako so bili oblečeni?

Imeli so delovna oblačila, oblečeni so bili v bele ali črne hodne hlače, narejene iz lanu, nosili so bele srajce iz lanu, »lajbiče«, klobuke na glavi, pozimi pa .... »iberoke« (vrhnje oblačilo). Pomembno je bilo, da ni bilo predolgo, saj so dolga oblačila onemogočala delavcem, da bi lahko delali. Oblačila, ki jih vidimo na Flosarskem balu, so praznična oblačila, ki so si jih oblekli, ko so prišli nazaj.

Ali je bilo to delo nevarno?

Zelo nevarno. Da bi bile pa na Ljubnem nesreče ... (spomnim se samo ene) ... Enkrat so veslali na čolnu, saj so želeli pregledati reko oz. pogledati, kakšno škodo je naredila pozimi voda. Ker ni bilo mostov, so bile preko reke napeljane žice, da so lahko ljudje prečkali reko. In enkrat se je zgodilo, da je enemu od mož žica prerezala vrat in je umrl. Drugače so flosarje kdaj napadli, saj so jim želeli vzeti flos oz. denar. In v enem od teh napadov sta izginila dva flosarja.

Katera orodja so uporabljali pri svojem delu?

Kol za prijemat, kol za vdirat, sekuro in kleščce. Pa posodo so imeli, saj so si morali sami kuhati od Brežic naprej. Za vsako »rajžo« (15–30 flosov) so rabili določeno število ljudi.

Martin Juvan - Čuks

Kako je potekala pot?

Do Celja so otroci vozili flos (12.–15. leta), tam so jim plačali in so šli nazaj – kar bosu so šli, saj jim je bilo škoda obutve. Enkrat so jih ustavili žandarji, ker so želeli videti mesto. Imeli so srečo, da jih niso dali v sirotišnico. Oče, ki mi je to pripovedoval, je imel klešče in jih je uspel prepričati, da so flosarji.

V Celju so spali na Polulah, ob treh zjutraj vstali, šli do Radeč, tam so dodali še dva flosa. V Celju je meril flos 35 m, v Radečah pa od 75 do 80 metrov. V Radečah so morali plačati davek za državo (mitnino), v Mozirju pa davek za občino. Potem so šli do Brežic. Tam se je začelo življenje. Flosarji so dobili vse zastonj. Prav določeno je bilo, kaj jim pripada. Na Savi so bili Savski predniki. Na Roglici »so začeli flose skup napravlat«, in sicer 8-16-30 m širine in 100 metrov dolžine. Flos je bil velik kot nogometno igrišče. V Sisku so morali javiti svoj prihod na reško kapitanijo. Sicer je bila Sava mirna, nevarno je bilo na mestih, kjer so bili mlini na vodi. Najbolj so se bali »l'manov« (ovinek, kjer se vrtinči voda). V Beogradu so morali deske očistiti, da so bile deske lepe za kupce. Včasih pa so šli vse do Črnega morja.

Ali so si med seboj kaj nagajali? Kako?

Ja, nekaj je bilo takšnih manjših lumparij, ampak vse zaradi heca in dobre volje. Nekoč je eden od flosarjev zaspal, ko je lovil ribe. Na trnek so mu navezali čvelj. Potem so ga poklicali, da je riba, on je začel vleči in je izvlekel čvelj. Ko ga je zagledal, ga je z jezo zagnal v vodo in potem je hodil z enim čveljem naokrog. Med seboj so morali biti prijatelji, saj sam flosar ne bi mogel preživeti.

Kako je mlad fant lahko postal flosar?

Mlad flosar je vozil zadaj. Pravili so mu jud. Nižje dol so mu rekli, naj lato pobere. Potem pa so flosarja z lato po riti, da je padel v vodo. Drugače je imel mladi flosar botra, ki je poskrbel, da je dobil novo srajco, jedačo in pijačo. Sicer pa je krst takšen, kot ga lahko vidite na Flosarskem balu.

Ana Štiglic, 2. a

Ali so z denarjem, ki so si ga prislužili, lahko preživljali družino?

Do Celja je flosar zaslužil 100 dinarjev. Otroci so ta denar dali mami, ko so prišli domov, ali pa so si varčevali za obutev. Če je pa pripeljal do Rogljice, je zaslužil že 1300 dinarjev. Lahko je preživel celo zimo, če je želel. Če je šel pa do Beograda dvakrat na leto, si je lahko kupil manjšo hišo in kravo. Takšen zaslužek je bil.

Ko vas človek posluša, se zdi, da se lahko z lahkoto prestavi v čas, ko je bilo flosarstvo živo, saj je vaša pripoved zelo doživeta. Vam je kot otroku kdo pripovedoval zgodbe? Kaj ste najraje poslušali?

Zanimivo je, da mi zgodb niso pripovedovali. Sem bil pa že od nekdaj zelo radoveden in sem vedno poslušal pogovore odraslih. Spomnim se, kako so se vživeli v svoje pripovedi. V meni so pripovedi različnih oseb ostale, jaz pa jih z največjim veseljem predajam naprej. Poslušal sem vse. Od dela, do poteka dogodkov ...

Bi nam povedali, kaj ste se kot otrok radi igrali?

Ponavadi smo pasli krave v Vrbju. Delali smo jeze, žage, igrali smo nogomet, delali smo »riže«, igrali smo se igro »cvek« ... Ko smo morali pasti krave v Vrbju, se nam je pogosto zgodilo, da smo se preveč zaigrali. In tako so nam nekega dne krave pobegnile na drug breg Savinje. Mi smo se spraševali, kako jih bomo ujeli. Tam so nam krave že kar zaprli v hlev. Mi smo se razdelili v dve skupini. Eni smo šli jezit kmeta, mu jezikali, medtem pa je druga skupina spustila krave iz hleva. Še sreča, da smo jih dobili.

Se radi spominjate šolskih dni? Imate morda tudi iz tega obdobja kakšno zanimivo zgodbo za povedati?

Zelo rad se spominjam tega obdobja. Živeli smo kot pastirci. Imeli smo kratke hlače na eno naramnico. Prav tako je veljalo pravilo, da lahko hodiš bos, takoj ko vidiš tri metulje. V šoli smo se učili, a smo bili mnogo bolj brezskrbni kot vi. Ko nas je zeblo v noge, smo jih potisnili v kravji drek, potem pa jih umili v »Savni« (Savinji). Učiteljica Lenka je skuhala puding iz domačega mleka.

Ali ste razmišljali, da bi napisali kakšno knjigo o pripovedkah iz našega kraja, saj ste prava zakladnica tovrstne dediščine?

Sam nisem razmišljal o tem, bi pa rad, da se zgodbe zapišejo. Veliko mi je do tega, da se ohranjajo spomini. Nekaj malega je zapisano, a zgodb je res veliko.

Poleg pripovedi z veseljem koga osrečite z ljudsko pesmijo. Ali že od nekdaj radi prepevate? Kdaj vas je navdušila ljudska pesem?

Ko sem bil majhen, sem začel prepevati. Bi zapel? (*Zapoje*): »Otrokom bom dal kajžo črez, vso drugo premožen'e, a jaz pa bom naprej peljal eno pametno življen'e«. Jaz sem najprej Savinjčan, potem sem Ljuben'c, potem pa Sloven'c.

Zala Gluk, LK, 3. a

Ste človek, ki s posebnim žarom predstavlja našo dediščino. V muzeju ste vedno v noši, ki jo prav s ponosom predstavite vsem obiskovalcem. Ali ste že od nekdaj čutili takšno predanost naši kulturni dediščini ali ste morda z leti ugotovili, da je prav, da se začnemo zavedati naše lastne zgodovine in kulture?

Vedno sem vedel, da želim ohranjati to tradicijo, a po obisku muzeja v Kataloniji v Španiji (l. 1998) sem bil trdno odločen, da moramo muzej odpreti tudi na Ljubnem. Ponosen sem, da smo z ekipo (gospo Anko Rakun in gospodom Franjom Naraločnikom) videli muzej. Sreča, da smo res imeli tako močno željo in da smo naredili vse, da se je muzej odprl. Večino teh stvari, ki jih vidite v muzeju, sem dobil od domačinov. Ohranilo se je tudi nekaj pesmi flosarja, ki je pisal pesmi.

Na katere stvari ste še posebno ponosni?

Na flosarijo in skoke na Ljubnem ob Savinji. Pa na Fašunovo hišo, Šteknerjevo hišo, kjer sem celo živel. Prav tako na domačijo Kumprej, kjer je ohranjena črna kuhinja. Pri njih je tako, kot da bi se ustavil čas.

Ali menite, da se mladi premalo zavedamo, kako pomembna je tradicija?

Nekateri otroci imajo to v sebi. Nekaj je mladih fantov, ki si srčno želijo sodelovati. Premalo pa se naredi za mlajšo generacijo. Moja želja je, da se naredi za mlade poseben flos, da jim daš vedeti, da so oni tisti, ki bodo enkrat prevzeli naša mesta.

Ali ste tudi v vsakdanjem življenju človek, ki ima raje domačo hrano ali prisegate na sodobno kuhinjo? Kaj imate najraje?

Seveda domače dobrote. Sam pečem žemlje. Najraje imam topli regrat, toplo solato, pražen krompir, jedi na žlico. Najraje imam, kar pridelamo doma.

Kaj bi na koncu želeli sporočiti vsem učencem OŠ Ljubno ob Savinji?

Da morajo spoštovati svoj kraj. Pa imejte se radi, spoštujte drug drugega in si pomagajte med seboj. Na koncu poti ni razlik med nami.

Emma Fužir in Zala Krebs, 4. a

Maks Kralj, 7. a

POPOTOVANJE PO DOMIŠLIJSKEM SVETU

Čarobne cvetlice

Za devetimi vodami in sedmimi gorami so živele cvetlice. Trobentica, zvonček, pljučnik in teloh. Nekoč sta mama Nina in hčer Leja prišli na svež zrak. Šli sta nabirat cvetlice. Nista jih odtrgali, ampak sta jih z lopato odkopali. Ko sta jih odkopali, sta jih presadili v drugo gredo. Naslednji dan je bila Leja presenečena, saj je zagledala velikanske rože, ki so vodile do oblakov. Leja je zagledala kraljestvo oblakov in šla pogledat, kaj je to. Zagledala je prijazno kraljico, ki jo je povabila na veliko gostijo. Ko se je Leja najedla, je splezala dol in naslednji dan so bile cvetlice spet majhne.

Ines Lemež, 2. b

Tinkara Mliner, 3. a

Vid Rigelnik, 1. b

Pravljica o resnem človeku

Za sedmimi vodami in devetimi gorami je živel star resen kralj, ki mu je bilo ime Janez. Imel je velik kraljevski dvor. Na njem so se igrali majhni otroci. Kralj Janez je bil jezen na njih, ker so tekali po kraljevskem dvoru. Nekega dne je prišel na kraljevski dvor in rekel otrokom: »Pojdite z mojega kraljevskega dvora!« Kralj Janez je imel jezen obraz. Nekega dne je na grad priletel čarobni zmaj. Kralju Janezu je rekel: »Kralj Janez, zakaj nisi vesel, radodaren in prijazen do drugih ljudi?« »Zato, ker sem resen kralj.« Zmaj je odletel do otrok in jim rekel, naj ga presenetijo. Naslednji dan so otroci pozvonili na vrata. Videl je otroke, ki so mu pustili darilo pred vrati. Odprl je darilo in v njem je bilo dvanajst diamantov. Kralj se je otrokom opravičil za vse grde stvari, ki jih je naredil. Od takrat naprej je kralj zelo vesel in dobrega srca. Otrokom je dovolil, da se igrajo na njegovem dvoru.

Vid Zagožen, 3. a

Nika Zamernik, 3. a

Popravljalnica igrač na Forštu

Na Forštu se je pojavil čudovit paviljon.

Pogumno sem odprla vrata in za malim pultom zagledala strička z dolgo belo rado. Vprašala sem: »Ali vi tu prodajate?« Striček je odkimal in rekel, da je popravljalec. Vprašala sem, če popravlja strgane, izrabljene in poškodovane igrače. Odgovoril mi je, da popravi čisto vse igrače. Odhitela sem domov in ves čas sem imela v mislih mojo najljubšo igračo. To je bil moj plišasti medvedek, ki je imel izpahnjeno roko, eno oko mu je že izpadlo in imel je strgan vrat. Odnese ga stričku in ta mi ga je popravil. Vprašala sem ga za račun, pa mi je odvrnil, da za plačilo lahko zalijem vse rože na Forštu. Starši so bili zelo veseli, jaz pa še bolj. Vedno več igrač sem imela popravljenih in vedno več dela na Forštu, kar mi je bilo zelo všeč. Okolica je bila zelo lepa samo zaradi popravljalnice igrač, ki je bila največja znamenitost na Forštu.

Sara Obojnik, 2. a

Zala Gluk, 3. a

Zmešana kokoška

Nekoč je na stari kmetiji živela starka, ki je imela v kokošnjaku dve kokoški. Velika kokoš je bila zelo ošabna, mala kokoška pa prijazna, a zmešana. Velika kokoš je rada kradla jajca in zato je bila mala kokoška nanjo jezna. Starka pa je imela vnukinjo, ki je imela kokoški zelo rada. Kokoški je poimenovala Ošabnica in Zmešanka. Deklica je kmalu spoznala, da Ošabnica ni niti malo prijazna do Zmešanke. Ko je starka to izvedela, se je odločila, da bo neprijazno kokoš kmalu spekla. Odšla je v kokošnjak, a ker je slabo videla, je po nesreči vzela zmešano kokoško. Vnukinja je to pravi čas opazila in jo odnesla nazaj v kokošnjak, namesto nje pa vzela Ošabnico. Tedaj pa je majhna kokoška deklico pričela kljuvati in tako rešila Ošabnico. Starka in njena vnukinja sta kokošje meso za kosilo raje kupili. Ošabnica pa je od takrat naprej postala prijazna do male Zmešanke in živeli sta še mnogo let.

Aleksej Levar, LK, 3. a

Kaja Kolenc, 3. a

Trol in škrat najboljša prijatelja

Pred mnogimi leti, ko so se še čudeži godili, se je v dolu trolov rodil mali trolček. Kmalu se je moral kaj naučiti. V dolu sta bili dve strogi pravili: ne nagajaj drugim bitjem in ne družij se s škrti.

Mali trolek je postajal vse bolj radoveden. A postal je tudi svojeglav. Nekega dne je prestopil mejo škratjega dola in zagledal škratka. Trolček se mu je predstavil in postala sta najboljša prijatelja. Ko se je že večerilo, je trolček hitro odšel domov. Čisto vsak dan sta se družila. Oče trol je nekaj posumil, zato je trolčku sledil. Videl je, kako se zabava s škratkom. Vse to pa je opazoval tudi oče škrat. Očeta sta stopila izza grmovja in bila sta besna. Mali trol in tudi mali škrat sta jih krepko dobila. Njihovega druženja je bilo konec.

Nekega večera se je škratek prikradel k trolčku in mu povedal, da ima načrt. Vzela sta knjigo urokov in poiskala urok prijateljstva. Ta knjiga jima je pomagala, da so postali škrti in troli prijatelji in še danes je tako.

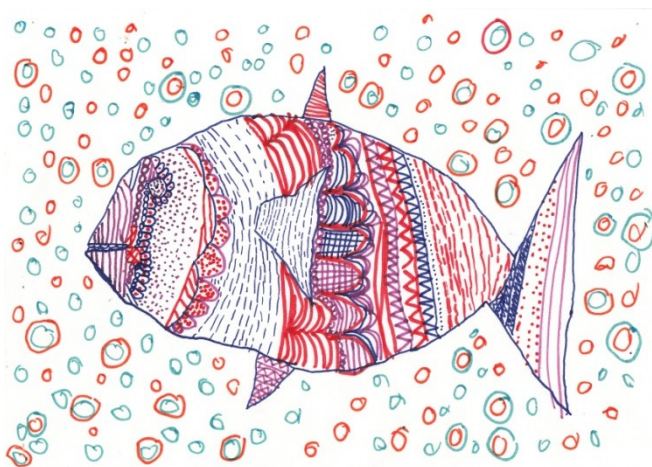

Marcel Černivšek, 3. a

Enej Ulaga Toplak, 3. a

Zlat ribiški ulov

Nekega dne v juniju se je na Bledu začelo ribiško tekmovanje, kjer sem bil tudi jaz. Lovili smo zlate ribe na zlato vabo, z zlato ribiško palico in z zlatim neuničljivim laksom. Kar naenkrat je prišla zlata riba, ki je bila vredna zlate medalje. Med vlečenjem na kopno se je zelo upirala. Še potapljači so morali pomagati. Ko smo ribo spravili na suho, sem bil zapisan v knjigo rekordov in dobil zlato medaljo. Ko sem prišel domov, sem to ribo spremenil v ribji biftek.

Lucija Lenko, 3. a

Rok Valte, 3. a

Lara Mausser, LK, 4. a

Tjaš Žerovnik, LK, 4. b

Sem vitez Janez

Tokrat sem bil v šoli res nenormalno zaspan. Pri slovenščini sem bil že tako zaspan, da sem zaspal. Mislim sem samo še na spanje.

Ko sem se zbudil, sem se znašel na lepi travi blizu vasi, ki se mi je zdela zelo srednjeveška. Še preden sem se zavedal, kje sem, se je proti meni pognal vitez na svojem rjavem konju. Poskušal sem ga ustaviti, a

Luka Krivec, 3. a

se mi je vedno bolj bližal, vame pa je imel uperjen svoj veliki ostri meč. Ko je prišel tri metre ped mene, se je ustavil in se začel na ves glas režati: »Janez! Ojoj, kako si nasedel!« »Jaz pa že nisem Janez!« sem mu rekel. »Ooo, pa si! Kaj te je pičilo? Jaz sem Frančišek, tvoj najboljši prijatelj!« mi je odvrnil Frančišek. Pomislil sem, da sem se mogoče preselil v dušo Janeza, saj sem zaspal v šoli ravno takrat, ko smo obravnavali srednji vek. Hitro sem začel razmišljati, kako bi prišel nazaj v naš čas. »Hej, Janez, a greva na grad?« me je vprašal Frančišek. »No, pa pojdiva,« sem mu odvrnil. Grad je bil res prelep. Ampak notri so bili vsi vitezi stalno na preži. Vprašal sem Frančiška, zakaj je tako in mi je odvrnil, da se pripravljamo na napad na Avstrijce. Ampak jaz se nisem hotel ukvarjati s tem, ker sem razmišljal, kako bi se vrnil v sedanjost. Takrat pa je prišel kralj. Bil je oblečen v zelo lepo suknjo iz zlatih niti, na glavi pa je imel zlato krono. Ob njem je stopala še kraljica. Tudi ona je imela krono, samo da manjšo. Kralj je spregovoril: »Napadli bomo Avstrijo!« Spomnil sem se, da nam je učiteljica pri družbi povedala, da so bili Avstrijci v tistem obdobju zelo močni in jih ni nihče premagal. Zato sem se zadril: »Ne smete jih napasti!« Vsi so pogledali vame. »Janez, kako si upaš?« je rekel kralj. Jaz pa nisem odnehal: »Ne jih napasti! Izgubili boste!« »Janez!« se je zadril name kralj. »Odpeljite ga v ječo!« je ukazal in dva služabnika sta me prijela za roke in me odvedla v ječo. »Neeee!« sem zakričal, a ni nič pomagalo. V ječi sem spet zaspal. Ko sem se zbudil, sem se spet znašel v učilnici slovenščine in učiteljica je ravno povedala, da so v srednjem veku Slovenci premagali Avstrijce. Menda naj bi k temu pripomogel neki Janez, ki je Slovencem rekel, da jim ne bo uspelo zmagati, kar pa jih je le še bolj spodbudilo in začeli so verjeti, da bodo prvi, ki jim bo to uspelo.

Bil sem tako srečen, da sem bil v sedanjosti. Če bi lahko kaj prinesel iz srednjega veka, bi bil to Frančiškov meč, saj je bil res lep.

Jošt Gluk, 5. a

Moje kolišče

V kolišču našega gospodarja Potuhnjenega zajca je bilo zmeraj nemirno. Vsak dan smo se prepirali zaradi njegovega potuhnjenega značaja.

Vsakič, ko smo imeli težave s sosedi, se je skrtil v kakšen grm in samo opazoval, kaj se dogaja. To ni bilo všeč nobenemu, zato so vsi hoteli zamenjati prestolonaslednika, ki ni bil nič kaj prida. Že kot otrok je prepozno shodil. Jaz, Beloglavi orel, Kosmati medved in Grobi ris smo začeli kovati načrt. Nikoli pa nismo niti pomisli na to, da bi nas kdo poslušal. Kakšen dan kasneje se nam je Potuhnjeni zajec zdel čuden, saj je končno naredil nekaj pametnega. Razdelil nas je od najmočnejšega do najšibkejšega. Skoraj polovica nas je bila v prvi skupini. Načrtovali smo napad na sosede. Šibkejši so jih šli zbadat. Ko pa so napadli, smo na vrsto prišli mi. Izgnali smo jih vse do naslednje reke. Posekati smo morali še malo dreves in njihovo kolišče je bilo naše. Šele po nekaj takšnih načrtih smo spoznali, da so to natanko takšni načrti kot naši. Zato smo napad izvedli sami in upali, da se nam bo med napadom še kdo pridružil. Naša pričakovanja so se uresničila. Še več – pridružili so se vsi moški.

Tako smo izgnali Potuhnjenega zajca in Nerodnega pujsa. Odločanje o tem, kdo bo zasedel prestol, ni trajalo dolgo. Takoj smo se odločili, da bomo okronali Beloglavega orla. Tako naše pleme ni propadlo.

Timotej Moličnik, 5. a

Filip Klačko Lik, 5. a

Maj Marovt, LK, 4. a

Kako je nastala sreča

Sreča je ena najboljših in najbolj iskanih čustev v našem srcu. Sreča je nastala že davno tega, izumila sta jo Anja in Andrej, ki sta se imela rada. Mislila sta si, da na svetu obstaja samo ljubezen.

Iva Podkrižnik, 5. a

Nekega dne sta skupaj šla po vodo k jezeru, ki je v dolžino merilo za sto mož, v širino pa za 25 mož. V njem so bile samo drobne ribice, ki jih ni bilo mogoče ujeti. Potem ko sta v vrča nalila vse prej kot čisto vodo, sta srečala dva premožna moža. Ko sta ju zagledala, sta se začela krohotati. Uboga Anja in Andrej sta le nemočno opazovala premožna čudaka. Odšla sta domov, kjer sta premišljevala, zakaj ali zaradi česa sta se jima premožneža smejala. Kmalu se je zmračilo in zaspala sta. Sanjalo se jima je o velikem možu s kot noč črnimi očmi in belo brado, ki je bila podobna snežnemu bregu. Lebdel je nad zemljo z nogami v popolni turški pozi. Nagovoril ju je: »Anja in Andrej, vidva sta bila izbrana, da najdeta čustvo srečo. Našla jo bosta nad dnu jezera, ki sta ga danes obiskala. A najpomembnejše je, da ne izgubita upanja.« S temi besedami v glavi sta se zbudila in se takoj odpravila k jezeru. Slekla sta se in zakoračila v kalno ledeno vodo, zatem sta se potopila. Plavala sta do dna, kjer se je videla samo pusta siva mivka. Dotaknila sta se je in vrtinec ju je ponesel globlje. Kar naenkrat sta začela dihati pod vodo. Zagledala sta tudi moža iz sanj, ki je tokrat lebdel na morski travi. V roki je držal vijolični diamant, ki je svetil tako močno, da so v popolni temi videli drug drugega. Spregovoril je: »Svet je čedalje bolj pust in prazen, ker mu manjka sreča. Izbrana sta, da iz globin tega jezera prineseta srečo, ki je zaprta za vodnim slapom. Če prineseta srečo, bo le-ta spremljala vajine potomce za vse življenje.

« Mož je izginil, na njegovem mestu je lebdel droben zlat ključek, na njem je pisalo: »Sreča ni daleč od tod, le najti jo moraš izpod vodnih grozot.« Ko sta Anja in Andrej prebrala napis, so se jima prikazale drobne lučke, ki so se razporedile kot cesta. Sledila sta jim in prišla do slapu, ki ga je omenjal mož. Ko sta prišla bliže, sta opazila, da to sploh ni slap, ampak črno kamenje, ki pada v neskončno globino. Obhodila sta ga in prišla v votlino, ki je bila enako dolga kot široka. Prijela sta se za roke in zakoračila v temo. Dolgo sta tavela v temi, nato pa sta zagledala plamen sveče. Pod njo je bilo v kamnu zapisano: »Če sreče si želiš, te mora strah zapustiti.« Usedla sta se in premišljevala ta stavek in opazovala plamen sveče, ki je enakomerno poskakoval. Anja je dejala, da bosta nekako izpustila strah, če pomirita plamen. Podala sta si roke in zamižala, ob tem sta se tudi umirila. Z njima se je pomirila tudi sveča. Kamen se je spremenil v zlato skrinjico. Brž sta v njeno ključavnico vtaknila zlati ključek, ki sta ga našla. Skupaj sta ga dvakrat zavrtela v desno in skrinjica se je odprla. Iz nje je poskočila najprej zelena, nato modra, za njo rumena in nato še vse druge barve. V vrtincu so dvignile barve Anjo in Andreja iz morskih globin na plano. Šli so mimo slapu, iz katerega niso več padali črni kamni, temveč so se tam iskriki najdragocenejši diamanti tega sveta. Videli so tudi, kako se je pusta siva mivka spremenila v zlati prah. Voda ni bila več kalna, temveč je bila najlepše modre barve. Ribe so postale velike in zlahka jih je bilo ujeti. Na kopnem se je nebo obarvalo v najnežnejše modre odtenke. Sonce je pripekalo v oranžnih žarkih, trava je postala močno zelena in cvetje se je obarvalo v roza barvo.

Vse je bilo popolno, saj je na svetu končno zaživela sreča, ki je najbolj spremljala Anjo in Andreja, saj sta postala bogata in zdaj se jima premožna čudaka nista več smejala, temveč sta ju spoštovala. Mož iz sanj se je smehljal in njegov smeh je postal tako svetel veter, da so ga sposobni videti le najsrečnejši ljudje.

Dea Nadlučnik, 7. a

Gaja Gosar, 5. a

Kako je nastalo srce

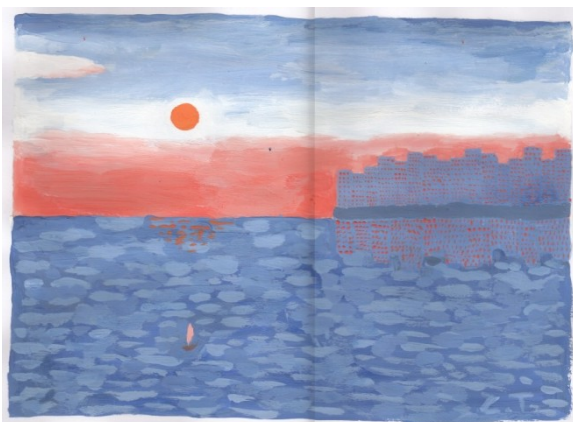
Srce simbolizira ljubezen. Kako pa je nastalo, vam povem zdaj.

Artemida, hčerka Zeusa, je odraščala in postala prečudovito dekle. Vendar se je oče Zeus zelo bal zanjo in jo zaprl v visok stolp sredi skalnate pečine. Nedaleč stran sta se bojevala grški bog ljubezni Eros in rimski bog ljubezni Amor. Boj ju je pripeljal čisto blizu pečine, na katerem je bila v stolpu zaprta Zeusova hči. Artemida je občudovala njuno moč in lepoto in si želela, da bi jo nekdo od njiju rešil večnega zapora. Ni pa se mogla odločiti, kateri je pravi. Ko sta po dolgotrajnem boju omagala, sta zaspala. Zbudil ju je Artemidin jok. Ko sta zagledala njeno čudovito lepoto, se ji nista mogla upreti in sta se zopet začela srdito bojevati ter se pognala vsak po svoji poti, da bi osvojila Artemidino srce. Nista pa vedela, katera pot je prava. Ker je bila Artemida boginja, je prosila mesec, naj ju vodi do njenega srca. Leta in leta sta se borila čez trnje, ki ju je ločevalo do njune ljubezni. In končno je prišel dan, ko sta prišla do njenih vrat. Še danes se ne ve, kateri je osvojil Artemidino srce, vendar se ob vsaki mesečini vidi krvava sled, ki sta jo pustila za sabo, ko sta se bojevala za njeno ljubezen. Ta sled je v obliki srca. Tako je nastalo srce, ki simbolizira ljubezen.

Tinkara Kaker, 5. a

Emu Krajc, 7. a

Zala Tostovršnik 8. a

Dea Nadlučnik, 7. a

Kraljeve miške

Nekoč pred davnimi časi je bilo globoko v gozdu skrito majhno mesto. V njem so živele miške in miškoni, ki so hodili v službo, majhne miške pa so obiskovale mišjo šolo. Torej so živeli podobno kot ljudje, ki so živeli kar nekaj mišjih kilometrov stran. Seveda pa miši niso mogle živeti brez mišje kraljice. Kraljica je imela tri zelo različne hčere. Prva je bila zelo lepa, a so se ji po glavi pletle same grde misli. Imela je več tisoč oblek, vsak dan je imela drugo na sebi. Druga je bila visoka, a tudi ta ni bila ravno skromna. Prebrala pa je prav vsako knjigo, ki ji je prišla pod tačke. Vedno se je zadrževala na vrtu in z mislimi potovala kdove kam. Tretja miš pa je bila najbolj pogumna miš v vesolju. Rada se je oblačila kot kapitanka širnih morij. Ob sebi je vedno nosila meč in bodalo. Potikala se je po mestnih ulicah in spoznavala nove obraze.

Nekega dne je v vas prišel princ iz Mišjega dola. Njegov prihod je bil zelo nenavaden. Bi radi vedeli, kako mu je uspelo? Prav ponosno je priletel na hrbtu svoje sinice. Da, prav ste slišali, prijezdil je na hrbtu mlade in lepe sinice. Vsi v mestu so bili prestrašeni, saj so videli, da nad njimi leti ptica. Princ jim je povedal, da ptica ni nevarna in jim ne bo storila nič žalega. Bil je lep, postaven in lepo se je oblačil. Ko so ga kraljeve miške zagledale, so se v hipu zaljubile vanj. Prva se je zaljubila vanj zaradi njegovih oblačil, druga se je zaljubila vanj zaradi njegovega znanja, tretja pa se je zaljubila vanj zato, ker je bil princ zelo močan in ker je rad potoval po širnih morjih in krajih. Princ se je zagledal v tretjo miš. Druga miška se je s tem sprijaznila, saj si je mislila, da bo že enkrat tudi k njej prisedel miškon na lepi beli vrani. Prva miška pa se s tem nikakor ni mogla sprijazniti. Zato je sklenila, da se bo sestrici maščevala. Kovala je načrte, a so se ji vsi zdeli preslabi. Njeni sestrici sta vedeli za vse njene načrte, razen za enega. Drugi miški je zmanjkalo knjig za branje. Ni imela kaj za početi in bila je zelo žalostna. Tretja miška ji je predlagala, naj gre malo v mesto na sprehod ali po nakupih.

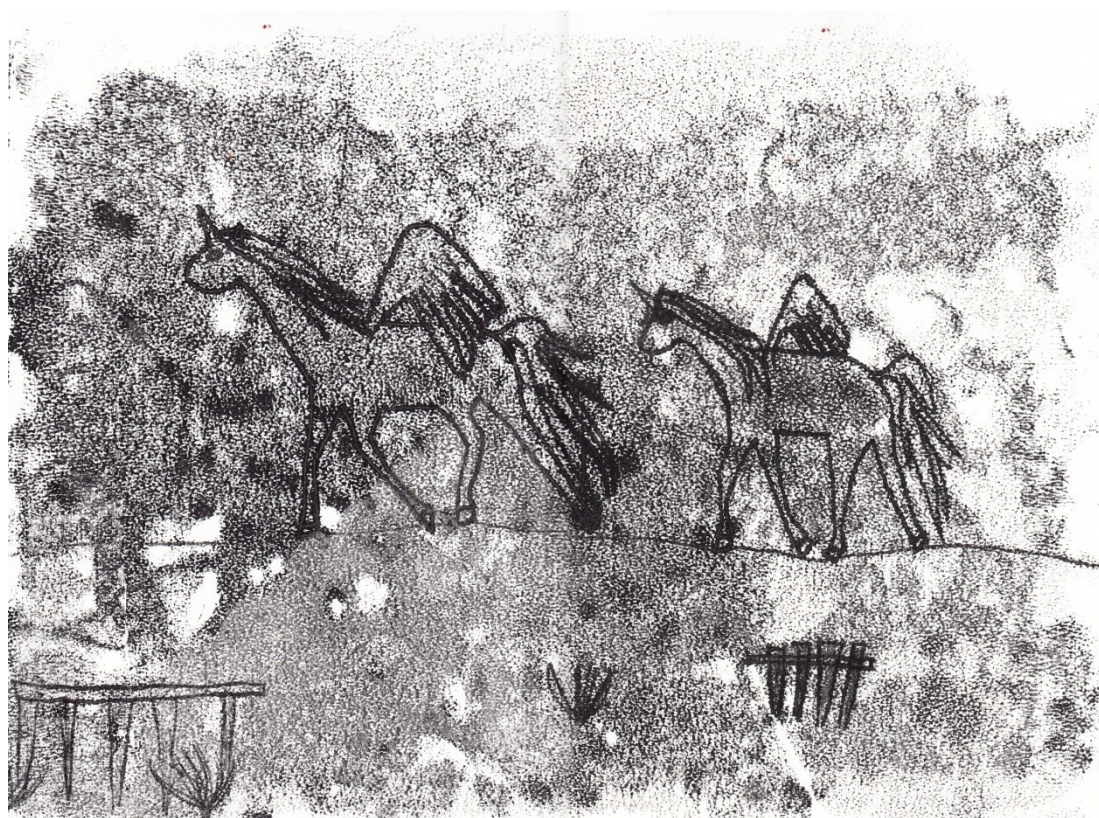

Pia Moličnik, 4. b

Sestrica jo je ubogala in šla v mesto. Ustavila se je v knjižnici, da bi pogledala, če imajo še kakšno knjigo, ki je še ni prebrala. Namesto knjige pa je ugledala lepega in učenega miška. Ko je prva miška slišala za ljubezen svoje mlajše sestrice, se je samo še bolj razjezila. Tistega večera se je za mizo zbrala vsa družina skupaj s princem in miškom. Prva sestra je pripravljala mišji čaj. Naskrivaj je v eno skodelico nakapala nekaj mišostrupa, ki ga je dala svoji najmlajši sestrici. Naslednje jutro se tretja miška ni in ni zbudila. Vsi so trdili, da je mrtva, kar je potrdila tudi preiskava mestnega zdravnika. Prva miška je trdila, da jo je zastrepila druga miška. Drugi miški so tako dali za kazen hišni pripor in ji prepovedali kakršno koli srečanje s svojim zaročencem. Naenkrat pa se je princ spomnil materinih besed, da je njegov poljub čaroben. Tako je princ poljubil svojo miško in kar naenkrat so se ji odprle oči. Najprej je vprašala, kje je njena sestra. Razložili so ji celotno zgodbo, kako jo je zastrepila. Tretja miška je tej razlagi nasprotovala. Povedala je, da je prejšnji večer preživela z drugo miško in da se je po čaju, ki ga je pripravila prva miška, počutila zelo slabo. Tako so razkrinkali hudobije prve miške in nagnali so jo daleč stran iz mesta.

Drugi miški so se opravičili in spet se je lahko videvala s svojim miškom, pa tudi hišnega pripora ni imela več. Druga in tretja miška sta se čez nekaj časa poročili vsaka s svojim miškomom in skupaj so lepo in pravično vladali mestecu do konca svojih dni.

Tjaša Brgles, 6. a

Aljaž Terbovšek, 6. a

Z DOMIŠLIJO DO SMEHA

Rdeča kapica na morju

Nekoč je živela deklica po imenu Rdeča kapica. Nekega dne jo je poklicala mama in rekla: »Rdeča kapica, naša družina gre na morje.« Nista pa vedeli, da gre na morje tudi zlobni volk Stanko. Potem so končno šli na morje. Na morju je Rdeča kapica vprašala babico Majo, če lahko gre po sladoleđ. Babica Maja je rekla: »Lahko greš po sladoleđ, če ne boš govorila z neznanci.« Ko je šla po sladoleđ, je srečala

Hana Jamnik Pocajt, 1. a

volka Stanka. Rekla je: »Dober dan, volk. Kako ti je ime?« »Ime mi je Stanko.« Volk Stanko je povabil Rdečo kapico na sladoleđ. Ko sta hodila, jo je požrl. Mama je od daleč videla, kaj se je zgodilo. Stopila je k volku in mu rekla: »Da te ni sram, volk!« Potem ga je tako udarila po trebuhu, da je izbruhal Rdečo kapico. Volk Stanko je zbežal domov in se odločil, da nikoli več ne gre na morje.

Manca Podkrižnik, 2. a

Tine Lihteneger, 2. a

Humoreska

Takrat, ko so bili še slabši časi kot danes, so se po tržnicah pogosto sprehajali siromaki in le ubogo gledali, kaj jim ponuja tržnica.

Nek pek je na tržnici pekel meso, ker njegovega kruha ni maral nihče. Od mesa je lepo dišalo po vsej tržnici, zato je to zavohal tudi eden od siromakov. Denarja je imel samo za riž, zato si mesa pač ni mogel privoščiti.

Eva Baloh, 1. a

Nekega dne pa je siromak ves čas opazoval tistega peka. Siromak je stopil bliže, tisti čudovit vonj pomešal z rižem in okušal meso. Pek ga je ves čas opazoval. Poklical je policiste in jim povedal, da siromak je vonj njegovega mesa in da mora za to plačati. Siromak je bil nezadovoljen, a je dal v lonček dva fičnika in posodo stresel, da je prav lepo zažvenketalo. Peču in policistom je rekel: »Če se lahko jaz najem vonja tvojega mesa, pa ti postani bogat od žvenketanja mojih kovancev.«

Maja Ermenc, 7. a

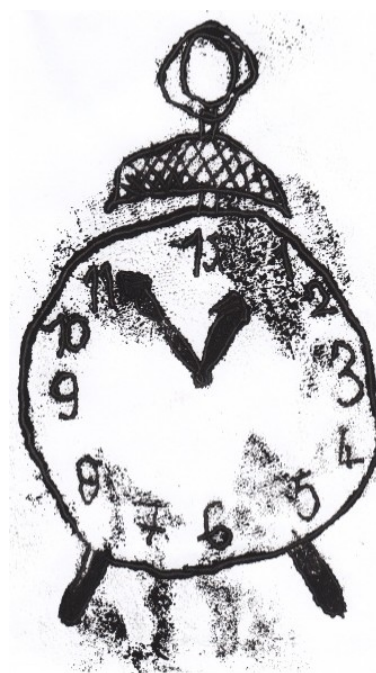
Ura, ki zamuja

Nekoč je živela ura, ki je kar naprej spala in s tem vedno zamujala. Ko je bila prava ura 12.00 opoldan, je bila pri zamudljivki šele 1.00 zjutraj. Zato so vsi, ki so imeli to uro, zamujali. Če je slučajno prišel mimo kar urar, se je hitro kam skrila, zato ker se je bala popravila in ji bo potem manjkalo spanja.

Nekega dne pa je ura zaspala kar sredi belega dne. Urar jo je opazil, jo pograbil in jo odnesel na popravilo v svojo delavnico. Ob tem se je ura prebudila in se z vsemi kazalci začela upirati. A brez uspeha. Postavil jo je na mizo, odvil ji je pokrov in z izvijačem začel šariti po njenih organih. Ura je kričala, da so se ji tresli vsi zobje v ustih. »Aaaauuuč! Boliiii!« Ob tem so ji iz riti padli kar trije vijaki. Urar je rekel: »Ta ura je res trd oreh.« Ura je bila popravljena in urar jo je nesel nazaj k njenim lastnikom. Vprašali so jo, če zdaj ve, da ne sme več tako zamujati. »Pa še kako vem, samo da ne bom spet ležala na operacijski mizi pri urarju!«

In tako je postala točna. Dobila je ime Štoparica.

Ines Bolko, 4. b

Sara Obojnik, 2. a

Nagajive barvice

Nekoč so nagajive barvice ležale v peresnici in se sončile. Mihec jih ni veliko uporabljal, ker sta mu ljubša nalivno pero in svinčnik. Zaradi tega niso znale risati in barvati. Znale pa so odlično peti.

Nekega dne se je Mihcu zlomila konica na svinčniku in nalivno pero se mu je pokvarilo. Mihcu so preostale le še barvice in zato je odprl peresnico. Takrat pa se je zelo prestrašil, saj so barvice plesale in pele. Tiste bolj dolge so vreščale visoke tone, krajše pa so zasanjano pele nižje tone. Tiste z zlomljeno konico pa so plesale sambo. Mihec je takoj spoznal, da ni bilo prav, ker barvic ni nikoli uporabljal, saj niso vedele, kako se morajo vesti in čemu služijo. Tako je sklenil to spremeniti. Trikrat je glasno zaploskal in ukazal barvicam, naj odkorakajo k zvezku. Vendar tudi to ni šlo brez zapletov, saj so se dolge barvice spotikale in zapletale ob kratke. Takrat jih je Mihec pobral in zložil poleg zvezka. Skuhal jim je čaj, postregel piškote in jim razložil, kaj morajo delati. Barvice so ga pridno poslušale in začele barvati.

Dokler nekomu ne povemo, kaj in kako mora delati, tako dolgo od njega ne moremo pričakovati, da bo to vedel.

Frenki Poličnik, 4. b

Nej Mlinar Kopriva, 2. b

Tara Nadlučnik, 2. a

Pika obišče OŠ Ljubno ob Savinji

Bil je začetek šolskega leta in Pika je prvič obiskala našo šolo.

PIKA: No, danes je moj srečen dan. Začela bom hoditi v šolo, in sicer v 5. razred.

Zatem se je Pika odpravila v šolo. Ko je zazvonil zvonec, se je odpravila v svoj razred. Kmalu vstopi v razred tudi učiteljica in pozdravi učence.

Inti Grudnik, 1. b

UČENCI: Dobro jutro, gospa učiteljica!

UČITELJICA: Dobro jutro, učenci, sedite, prosim. Kot ste že slišali, smo danes dobili novo učenko. Ime ji je Pika Nogavička.

PIKA: Dober dan, moji cenjeni sošolci. Že k'r neki cajta sem se veselila tega dne, še bolj vesela pa sem, da sem spoznala tebe, učit'lca.

UČENCI: Učiteljico moraš vikati in ne tikati (pogledali so jo z ostrim pogledom).

Vid Podlesnik, 4. a

PIKA: O, oprost, ne bom več pozab'la.

UČITELJICA: Pika, v šoli govorimo v knjižnem jeziku, ne pa kar v domačem.

PIKA: Aha, že razumem, potem mar'm govort o mojih dogodkih in o pravljicah. Štekam (pogleda veselo).

UČITELJICA: Ah, pustimo zdaj to. Otroci, preoblecite se, saj gremo k uri športne vzgoje.

UČENCI: Hura, komi čakam, da se bomo učili premete naprej in nazaj.

Učiteljica odpelje vse učence v telovadnico in Pika se kar usta odpro, ko zagleda pred sabo veliko igralno džunglo.

UČITELJICA: Tecite pet krogov okrog telovadnice. Pika je seveda učiteljico ubogala in petkrat preplezala telovadnico, jo petkrat pretekla in na koncu sploh ni bila zadihana.

UČENCI: Pika, kako si lahko to naredila pa na koncu sploh nisi zadihana?

PIKA: No, vsa ta leta plovbe in treningov. Zakaj pa ne bi imela kondicije?

Po koncu športne vzgoje so se vsi učenci oblekli nazaj v vsakdanja oblačila in sledila je matematika.

PIKA: Hura, se že veselim, moj najljubši predmet, saj že vse znam in prepričana sem, da tu ne bom dobila enke.

UČITELJICA: No, Pika, ker ne poznam tvojih matematičnih veščin, te bom najprej preizkusila.

Pika gre pred tablo in poskakuje od veselja.

UČITELJICA: Pika, izračunaj, koliko je 1030 plus 35.

PIKA prinese veliko skrinjo denarja, ga strese iz skrinje ter začne preštovati.

UČENCI: Kaj pa počneš, Pika?

PIKA: Kaj? Seštevam, kot mi je ukazala tista učiteljica tam.

UČITELJICA: Pika, naročila sem ti, da mi sešteješ, ne da mi prineseš denar in celo goljufaš. Sedi, ena.

Pika je iz ure v uro postajala slabša. Pri zemljepisu »je hodila po Zemlji« oz. se je vrtela na globusu. Pri zgodovini, kjer so se učili o prvih bivališčih, je zgradila velik šotor iz živalskih kož, pri glasbi je zapela tako visok ton, da so popokale šipe in navsezadnje je pri slovenščini mislila, da mora pri roditelju v bolnišnico in roditi otroka, pri mestniku je mislila, da mora v velemesto, se tam fotografirati in prinesiti nazaj fotografijo kot dokaz. Pri zadnjem sklonu (orodniku) je mislila, da mora po orodje in zgraditi hotel s petimi zvezdicami. Po vsem tem pa jo je imela učiteljica dovolj in jo je poslala ravnatelju šole.

Ožbej Lorenčič, 1. a

Tjaž Žerovnik, 4. b

UČITELJICA: Dober dan, ravnatelj, pripeljala sem vam učenko Piko Nogavičko.

PIKA: Dober din, ti k sediš na stolu. Dons je blo pa res kulsko na šoli. Bla sm v porodnišnici, v velemestu in celo gradila sem hotel s petimi zvezdicami.

RAVNATELJ: Gospa učiteljica, mislim, da naju lahko pustite malce sama in bova poklepetala ...

Lara Krivec, 6. a

Nina Kolenc, 9. b

Tanja Podkrižnik, 9. b

UTRINKI

Športni dan na Veliki planini

Novoletna zabava; prodaja sladkorne pene

Naravoslovni tabor Štrk – 5. a

Otvoritev likovne kolonije

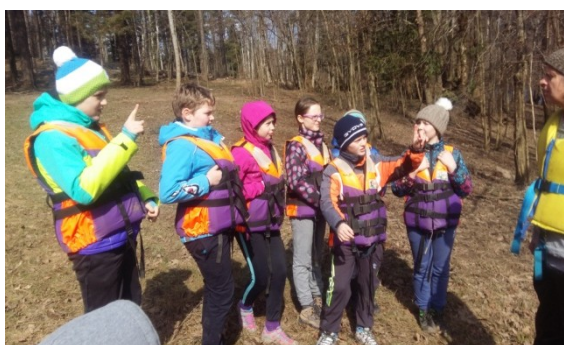
*Medobčinsko tekmovanje v odbojki
za mlajše deklice*

210-letnica šole

Nastop za goste iz Romunije

Naravoslovni tabor Rakov Škocjan – 6. a

5. razred; Štrk

Dunaj

devetošolci v Londonu

novoletni bazar

210-letnica šole

pečemo jabolčni zavitek

likovna kolonija

210-letnica šole